

— Лю, лю, лю, люуу, лиии!...

Пѣйчо извади веднага свирката и сжщо като птичката повтори:

— Лю, лю, лю, люуу, лиии!...

Тази игра отново сдобри двамата другари. Спогледаха се, изтичаха къмъ първото дърво и седнаха подъ дебелията му сѣнка. Отъ близката нива се обади щурець, отначало плахо, но следъ малко пѣсенята му събуди всички щурци и цѣлото поле екна отъ тѣхната врѣва. Недѣлчо стана правъ, излѣзе на слънце и започна да имъ се присмива, като имъ подражаваше:

— Дете, дете да ядете и на мене да дадете! Дете, дете похапнете и на мене оставете!

Пѣйчо наду свирката и гѣй затрептѣ гласа ѝ, че щурцитѣ щомъ го чуха и млѣкнаха. Недѣлчо пакъ му се разсърди и безъ да му се обади продължи пжтя си къмъ село. Пѣйчо трѣгна следъ него, като продължи да свири. Радостната пѣсенъ на Пѣйча мина надъ Недѣлчовата глава и забрѣмча въ ушитѣ му като игра на весели птици. Той не издържа, изчака другаря си и му продума:

— Твоята свирка е чудна, но тате ще ми купи още по-чудна!

— Недѣлчо, тогава заедно

ще свиримъ. Ще излѣземъ на край селото, ще застанемъ на високия хѣлмъ и оттамъ ще надуемъ свиркитѣ. Цѣлото село ще ни слуша!

— Азъ самъ ще си свиря! Съ тебе не искамъ да свиря!

— Твоя работа, и азъ мога самъ да си свиря! — тжжно му отговори Пѣйчо.

Въ село пристигнаха сърдити. Пѣйчо се отдѣли и влѣзе въ бащиния си дворъ. Недѣлчо застана до плета и погледна следъ него. Пѣйчо отиде на кладенеца, извади студена вода, наплиска си лицето и забрави свирката си върху дървеното корито. Недѣлчо се промѣкна незабелязано до кладенеца, грабна свирката и избѣга у дома си.

Въ кжщи нѣмаше никой, всички бѣха на нивата. Затова Недѣлчо се повдигна на прѣсти, брѣкна въ мутлата надъ вратата, взе ключа и отключи вратата. Бърже се скри въ стаята и се опита да надуе свирката. Всичкиятъ въздухъ отъ гърдитѣ му се изпраздни, но свирката не издаде звукъ. Дълго се мжчи, дори му се зави свѣтъ отъ духане. Разсърди се, захвърли свирката задъ вратата и се заплака. Плачѣтъ още повече го умори, и той заспа. Сънува сънь, че свир-